

майка му. — „Азъ пъкъ мислѣхъ, че си билъ въ Райската градина.“

„Утре ще отида“, — казалъ Източниятъ вѣтъръ. — „Утре ще станатъ сто години, откакъ не съмъ бивалъ тамъ. Сега ида отъ Китай, дето танцувахъ около Порцелановата кула, тъй че всички камбани звѣнтѣха. Подъ мене по улицитѣ наказваха чиновници: бамбуковитѣ пръчки се чупѣха по раменетѣ имъ; а то бѣха все хора между първа и девета степенъ. Тѣ викаха: — „Благодаря, благодаря ти, бащице благодетельо,“ — но въ сжщностъ съвсемъ не мислѣха така. На туй отгоре азъ удряхъ камбанитѣ — чангъ, чингъ, чангъ, чунгъ!“

„Много палаво момче си ти,“ — каза бабата; — „добре ще бжде утре да отидешъ въ Райската градина: дано тамъ понаучишъ нѣщо добро и полезно. Пий колкото можешъ повече отъ извора на мъдростѣта, па донеси и мене едно малко шишенце.“

„Ще ти донеса“, — казалъ Източниятъ вѣтъръ. — „Но защо си вързала моя юженъ братъ въ торбата? Пусни го! Искамъ да ми разкаже за птицата Фениксъ; княгинята отъ Райската градина ме пита все за нея, когато отида: иска да ѝ разказвамъ. Хайде развържи торбата, мила мамо: пусни го! Азъ ще ти подаря два джеба чай, съвсемъ прѣсенъ и зеленъ, както самъ съмъ го набралъ отъ китайскитѣ градини.“

„Е добре, зарадъ чая и защото си мое галено момче, ще отвържа торбата.“ — Следъ тия думи бабата пуснала Южния вѣтъръ; той се измъкналъ, но ушитѣ му висѣли надолу — отъ срамъ, че гостенинтъ билъ свидетелъ на станалото.

„Ето ти единъ палмовъ листъ за княгинята“, — казалъ Южнякътъ. — „Даде ми го старата птица Фениксъ — тя е единствена въ свѣта; съ човката си написа върху листа животоописанието си. Княгинята може да го прочете. Азъ видѣхъ, какъ птицата Фениксъ постави сама съ човката си запаленъ вжленъ въ своето гнѣздо, легна въ него и изгорѣ — сжщо като жена на индусъ. Какъ прашѣха зеленитѣ клончета, какъвъ димъ и каква мизма се вдигнаха! Най-после избухнаха пламъци и погълнаха всичко. Старата птица Фениксъ се превърна на пепель; но нейното яйце лежеше червено като вжленъ въ огъня; то се пукна съ голѣмъ шумъ и младата птица изхвъркна отъ него; сега тя владѣе надъ всички птици въ свѣта и е едничката птица Фениксъ, която сжществува. Тя проби съ човката си една дупчица на листа, който ти дадохъ — това е нейниятъ поздравъ до княгинята“.

„Хайде сега да похапнемъ малко“, — каза майката на вѣтроветѣ. И всички насѣдали около печения еленъ и го изели. Князътъ седѣлъ до Източния вѣтъръ и приказвалъ съ него. Тѣ се бързо сприятелили.

„Слушай, я ми кажи ти,“ — започналъ князътъ, — „каква е тая княгиня, за която толкова много приказвахте, и кжде се намира Райската градина?“

„О—хо!“ — рекълъ Източниятъ вѣтъръ. — „Да не искашъ да отидешъ тамъ? Добре. Тогава ела утре съ мене. Само едно нѣщо трѣбва да ти кажа: отъ времето на Адама и Ева тамъ живѣ човѣкъ не е стѣпвалъ. Но ти знаешъ това отъ Библията!“

„Разбира се!“ — казалъ князътъ.

„Когато Адамъ и Ева били изгонени, Райската градина потѣнала подъ земята, но не изгубила своитѣ топли слънчеви лъчи, своя приятенъ чистъ въздухъ и своето безкрайно великолепие. Въ нея живѣе царицата на феитѣ; тамъ се намира и Островътъ на блаженството, дето смъртѣта никога не може да проникне и дето животътъ е чудно хубавъ. Качи се утре на гърба ми и азъ ще те взема съ себе си; струва ми се, че това може да се нагласи! Но сега не бѣбри повече, защото искамъ да спя“.

Всички заспали, а на сутринѣта князътъ се много изненадалъ, като видѣлъ, че се намира високо надъ облацитѣ. Той се носѣлъ на гърба на Източния вѣтъръ, който го внимателно крепѣлъ; тѣ били толкова високо въ въздуха, че рѣкитѣ и езерата, горитѣ и полята изглеждали като малка пѣстроцвѣтна географическа карта.

„Добро утро!“ — рекълъ му Източниятъ вѣтъръ. — „Ако искашъ, можешъ да си поспишъ още малко, защото нѣма много нѣщо за гледане по равната земя подъ насъ; освенъ — разбира се — ако ти се харесва да броишъ църквитѣ. Тѣ приличатъ на тебеширени точки върху зелената дѣска“. Зелена дѣска наричалъ той полята и ливадитѣ.

„Неприлично е, че си не взехъ сбогомъ отъ майка ти и отъ братѣта ти“, — казалъ князътъ.

„На човѣка, когато спи, се прощава“, — успокоилъ го Източниятъ вѣтъръ. Тѣ хвърчели все по силно и по-силно; летежътъ имъ се чувалъ по върховетѣ на дърветата: когато прелитали надъ тѣхъ, всички клони и листа зашумявали; а когато прехвърквали надъ морета и езера, високи вълни се дигали следъ тѣхъ и корабитѣ се люшкали като плаващи лебеди.

Привечеръ, когато се стъмнило, голѣмитѣ градове изглеждали много смѣшни: ту тукъ,